

We zijn het gewend, na Pasen komt 40 dagen later de Hemelvaartsdag, en weer 10 dagen later het Pinksterfeest.

We weten niet beter. En realiseren ons meestal niet dat we dat te danken hebben aan de mededeling van de evangelist Lukas in zijn Handelingen der Apostelen dat Jezus na zijn opstanding nog 40 dagen in het midden van zijn leerlingen verschenen is. Op de 40ste dag draagt hij hen op om in Jeruzalem te blijven wachten op het in vervulling gaan van de belofte van de Vader waarover hij hen gesproken heeft. En wordt dan voor hun ogen omhoog geheven en opgenomen in een wolk zodat ze hem niet meer zien.

Dat blijkt zich af te spelen op de Olijfberg.

In Lukas' evangelie is Jezus niet nog 40 dagen na zijn opstanding bij zijn leerlingen. Maar neemt hen al op de avond van de Paaszondag van zijn opstanding mee naar buiten Betanië, waar hij met een zegen van hen heengaat en opgenomen wordt in de hemel.

Zouden we in de christelijke traditie niet de Handelingen maar het evangelie van Lukas gevolgd zijn, we zouden dus met Pasen ook de hemelvaart van Jezus gevierd hebben, en van een Pinksteren niet geweten hebben.

Hadden we het Johannesevangelie gevolgd, we zouden van geen hemelvaart van Jezus geweten hebben, en zouden met Pasen meteen ook Pinksteren vieren. Of in elk geval wat we onder Pasen en Pinksteren verstaan, want dat valt in het Johannesevangelie op één en dezelfde dag.

Nl. op Paaszondag.

Op de dag waarop Maria van Magdala in de vroege morgen tot haar ontzetting constateert dat de steen van het graf van Jezus is weggewenteld en hij zelf daar ook niet meer in ligt.

Door haar gealarmeerd gaan Petrus en Johannes naar het graf. Waar Johannes gelooft als hij in het graf de linnendoeken gezien heeft en de doek waarmee het gezicht van Jezus bedekt was geweest, opgerold, terzijde. Zij gaan terug naar huis, Maria van Magdala blijft achter bij het graf. Waar ze de ontmoeting van haar leven heeft in de Stem die haar wakker kust door het noemen van enkel haar naam.

En dan wordt het die Paaszondag avond.

De vrienden – met uitzondering van Tomas – hebben zich uit angst voor de Joden achter gesloten deuren verschanst.

En daar is Jezus met de vredegroet.

Die op hen blaast met 'ontvang de heilige geest'. En is het wat wij door Lukas in zijn Handelingen bedoelen met Pinksteren.

Die avond gebeurt waar de woorden van Jezus uit het evangelie van deze zondag op doelen als hij tegen zijn leerlingen zegt dat ze hem een korte tijd niet zullen zien, maar kort daarna weer terug zien.

En dat zegt hij tijdens zijn laatste maaltijd met zijn vrienden, die hij begonnen is met het wassen van hun voeten.

In vaak indrukwekkende woorden richt Jezus zich tot zijn vrienden, door hen meestal als raadselachtig ervaren. Zodat een paar van zijn leerlingen zich onder elkaar afvragen wat hij met zijn uitspraak over dat een korte tijd hem niet zien en dan na een korte tijd weer wel bedoelt. Jezus, die dat niet ontgaat, reageert met: jullie zullen huilen en weklagen terwijl de wereld blij zal zijn. Jullie zullen bedroefd zijn maar je verdriet zal in vreugde veranderen. Jullie hebben nu verdriet, maar ik zal jullie terugzien, en dan zul je blij zijn, en niemand zal je die vreugde afnemen.

En dan is het die Paaszondag.

Met zijn onvergetelijke avond.

Jezus weer in het midden van zijn vrienden. Terug!

Het Johannesevangelie weet van geen definitief afscheid van Jezus van zijn leerlingen.

Maar dat hangt ook samen met het karakter van dat evangelie.

Het laat zich niet lezen als een biografie over Jezus van Nazareth.

Maar het ademt van begin tot het einde het Christusbysterie.

Het zet in met het Woord dat er in het begin was, bij God, ja zelf God. Dat mens geworden onder ons woonde. En die heeft ons die God doen kennen die door niemand ooit gezien is.

En volgens de evangelist is Jezus in die missie geslaagd.

Waarom zou hij anders gemotiveerd zijn geweest een evangelie over Jezus te schrijven?

Met daarin een zevental door Jezus verrichte wondertekenen die verwijzen naar die nog nooit door iemand geziene God.

Met daarin in zijn lijdensverhaal de uitroep van Jezus aan het kruis 'het is volbracht'!

En met daarin het evangelie van deze zondag met tijdens Jezus' laatste maaltijd met zijn vrienden zijn verzekering dat ze weliswaar bedroefd zullen zijn, maar dat hun verdriet in vreugde zal veranderen.

Dat hij hen terug zal zien, en zij dan blij zullen zijn en niemand hen hun vreugde afneemt!

Van een definitief afscheid was dus geen sprake.

Ja, voor even, voor slechts drie dagen!

Want op de avond van die Paaszondag verschijnt Jezus aan zijn vrienden, zonder Tomas. En een week later een tweede keer, dan met Tomas erbij.

Dat moet volgens Johannes voldoende zijn om zijn lezers ervan te overtuigen, Jezus is terug.

En kan hij zijn evangelie aan het einde van het 20ste hoofdstuk afsluiten met de opmerking dat Jezus nog wel meer wondertekenen voor zijn leerlingen gedaan heeft. Maar dat hij met die hij beschreven heeft hoopt te bereiken dat zijn lezers geloven dat Jezus de messias is, de zoon van God. En zij daardoor leven in zijn naam.

In de naam die staat voor de God die nog nooit door iemand is gezien. En die sinds de dagen van Mozes wordt aangeropen met de Naam 'Ik zal er zijn'.

De 20 hoofdstukken van het Johannesevangelie hadden dus voldoende moeten zijn, afdoende.

Maar een ons onbekende auteur meent dat er nog een verhaal aan moet worden toegevoegd.

Dat lezen we in het 21ste hoofdstuk, waarin die auteur vertelt over een derde verschijning van Jezus aan zijn leerlingen, dus na de al door Johannes genoemde op de avond van paaszondag en die van een week later.

Dat 'derde' geeft te denken.

Want herinnert ons aan het gewicht van de derde dag in Bijbeltaal, - dan is de derde dag de dag waarop beslissingen vallen, ten goede. Zoals we kunnen lezen bij de profeet Hosea dat de Eeuwige ons na twee dagen redt van de dood maar ons op de derde dag doet opstaan. Is het ook niet de derde dag waarop Jezus' eerste door Johannes beschreven wonderteken plaats vindt op de bruiloft te Kana?

Het verhaal zelf is ons – denk ik – bekend.

Het gaat over Petrus, de broers Johannes en Jakobus, Tomas, Nathanael en nog twee niet met name genoemde vroegere leerlingen die een nacht lang vergeefs gevist hebben op de Zee van Tiberias. En dan bij het krieken van de ochtend vanaf de oever door een onbekende gevraagd worden of ze iets te eten hebben. Later blijkt dat een overbodige vraag te zijn geweest. Want als ze allemaal aan land zijn gekomen treffen ze op de oever behalve de onbekende daar een vuurtje aan met daarop vis en brood.

En als die onbekende hen uitnodigt met 'kom, eet iets', en hij het brood neemt en hun er van geeft, evenals van de vis, dan is dat voor hen allemaal een eyeopener.

Het herinnert hen aan hun laatste maaltijd met Jezus.

Aan hoe hij met hen voor de laatste keer het brood brak.

Aan zijn woorden van toen: 'jullie zullen huilen en weklagen terwijl de wereld blij zal zijn. Jullie zullen bedroefd zijn maar je verdriet zal in vreugde veranderen. Jullie hebben nu verdriet, maar ik zal jullie terugzien, en dan zul je blij zijn, en niemand zal je die vreugde afnemen'

En in de eeuwen daarna staat die laatste avond van Jezus met zijn vrienden centraal in de samenkomsten van de christelijke geloofsgemeenschappen.

Wanneer daarin het brood gebroken en gedeeld wordt is het hun of Jezus in hun midden is.

En ze achter hem de Naam zien oplichten van de God naar wie hij in zijn leven aardde als Zoon, 'Ik zal er zijn', en weten, Hij is hier!